5. Східний банк США Естерн Лебс: фізичний простір або психологічний настрій? Означеним банком запущено першу лабораторію в 2014 році. У ній могло одночасно перебувати до 100 різних технологів, дизайнерів і інших фахівців, що працюють над проектами. Але через чотири роки формат проекту вирішили переглянути. У приміщенні з'явилися робочі столи, зарезервовані для співробітників банку, які не є постійними відвідувачами лабораторії.

6. Американська банківська холдингова компанія Сан Траст: інновації за рахунок співпраці. Сан Траст відкрив Акселератор Студіо в 2017 році. Це простір не призначене для постійної роботи великої кількості фахівців. Швидше, акселератор − місце зустрічі співробітників, які разом працюють над конкретними проектами. Акселератор Студіо − це полігон для тестування. Там можуть перебувати як члени основної команди, які працюють в студії повний робочий день, так і партнери, залучені для спеціалізованої експертизи.

7. Банківська компанія, що надає фінансові та страхові послуги у США, Канаді та Пуерто-Ріко − Велс Фарго. Інноваційні зміни стосуються процесу тестування товару. Настає момент, коли навіть успішно функціонуюче підприємство хоче зупинитися і з'ясувати, працює інноваційний виріб чи ні. Це є однією з ключових функцій Велс Фарго Діджітал Лебс. Спочатку тестова лабораторія Діджітал Лебс могла бути доступна тільки в онлайн-режимі. Але тепер у неї є офіс в Сан-Франциско, де 27 співробітників координують пілотне тестування нових технологій. У тестах беруть участь самі співробітники і представники громадськості.

Таким чином, за останні роки створені інноваційні банківські лабораторії світу знаходяться у постійному пошуку зростання ефективності банківських продуктів.

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ПОКРАЩЕННЯ

Кущ Я.М.
Науковий керівник: Птащенко О.В., к.е.н. доцент
Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця

Економічний ріст країни прямо пов’язаний із рівнем впроваджень досягнень НТП у виробництві. Цей рівень також не опосередковано впливає і на конгломерацію, інтеграцію, автоматизацію та на багато інших процесів у сучасному світі. Сьогодні інновація – це вже не лише наукова категорія, а й категорія підприємницької діяльності. Але процес інновацій потребує значного фінансування. Адже той, хто вкладає кошти в інновації, отримує найбільший прибуток у майбутньому періоді. Не завжди кількісне покращення процесу виробництва товарів чи послуг веде до кращого становища на ринку. Інколи якісне одноразове покращення може привести до займання лідерської позиції на ринку.

Основна проблема інвестування в інноваційну діяльність – це ризик. Саме по собі інвестування вже є ризиковою справою, адже можна лише спрогнозувати результати від нього, а не передбачити їх. Інвестиції в інновації лише підвищують цей ризик у декілька разів. Тому така форма інвестиційної діяльності потребує чітких норм регулювання.

У провідних країнах світу розроблена значна нормативно-правова база регулювання інвестиційної діяльності. Це допомагає уникати значних перешкод при інвестуванні від правового чинника.

У науковій літературі приділяється значна увага питанням стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку України. Проблемам формування інноваційної-інвестиційної системи в Україні присвячені праці М.П. Бутка, О.І. Гордуновського, Л.І. Федулової, І.І. Кукурудзи, М.П. Денисенка, Т.Є. Воронкової, С.В. Ладики та ін. Формуванню інвестиційно-інноваційної стратегії приділено багато уваги такими науковцями, як Н.І. Чухрай, Л.Л. Антонюк, А.М. Поручник, В.С. Савчук. У цих роботах відображені різні аспекти інноваційно-інвестиційної політики держави, пов'язані зі стимулюванням інноваційної активності та ефективною мобілізацією внутрішніх і зовнішніх джерел інвестиційних ресурсів.

Однак, незважаючи на значну кількість робіт, які відображають різні аспекти даної проблеми, багато питань стосовно інноваційно-інвестиційної розвитку економіки держави залишаються дискусійними і вимагають додаткового дослідження. Фінансово-економічна криза загострила проблеми пошуку внутрішніх і зовнішніх джерел інноваційно-інвестиційних ресурсів, формування сприятливого інвестиційного клімату в Україні.

В Україні діє Закон «Про інноваційну діяльність» та Закон «Про пріоритетні напрямки інноваційної діяльності в Україні». Відповідно до них пріоритетні напрямки інноваційної діяльності в нашій країні – це напрямки, що мають наукове економічне обґрунтування, які направлені на здійснення інноваційної діяльності, з метою забезпечення економічної безпеки держави, впровадження у виробництво продукції, яка є високотехнологічною, конкурентоспроможною, екологічно чистою, на виробництво послуг високої якості та «збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних та світових науково-технічних досягнень» [1].

Але не дивлячись на існування правової бази, інноваційна діяльність в Україні все одно гальмується і не розвивається високими темпами. Основними чинниками, які заважають динамічному розвитку інноваційної діяльності є [2]:

− недостатній рівень валового нагромадження основного капіталу;

− високий ступінь зносу основних засобів;

− погіршення індексу інвестиційної привабливості;

− загальна політична та економічна нестабільність;

− негативні очікування підприємств щодо перспектив розвитку їх ділової активності;

− недостатні обсяги прямих іноземних інвестицій в Україну;

− низький рівень інноваційної активності підприємств поряд з незадовільним рівнем фінансування за рахунок коштів держбюджету;

− посилення тиску на бізнес з боку владних структур і зарегульованість ринку;

− корупція.

Важливим фактором, який стримує розвиток інвестиційної діяльності є недостатній рівень розвитку інноваційної інфраструктури. В нашій країні інноваційна інфраструктура не охоплює усі ланки інноваційних процесів, сформовано тільки окремі елементи інфраструктури, майже не функціонують венчурні фонди, трансфер технологій, відсутня належна підтримка діяльності науково-дослідницьких, раціоналізаторських установ.

В першу чергу держава повинна стимулювати введення інноваційних розробок на малих підприємствах, оскільки саме малі підприємства порівняно з великими мають достатньо високі шанси на успіх, хоча ступінь ризику на малих підприємствах значно більший [3]. Тому саме малі підприємства через нестачу власних коштів потребують фінансової підтримки держави, надання пільгових умов кредитування. Ефективне джерело фінансування інноваційної діяльності − інвестиції, тож необхідно створити сприятливий інвестиційний клімат а країні.

Таким чином, забезпечення і ефективне провадження інноваційної діяльності можна вважати фактором, що формує можливість здійснення економічного розвитку підприємства та економіки в цілому. В Україні науково інноваційна діяльність знаходиться у складному становищі порівняно з іншими видами діяльності. Рівень використання інноваційного потенціалу є недостатнім. Підтримка та регулювання інноваційного підприємництва, а особливо малого, повинна бути пріоритетним напрямом державної політики щодо підтримки інноваційної діяльності [4]. Аби покращити інвестиційну діяльність необхідно створювати інвестиційно привабливе середовище, зменшення податкового тиску на інноваційні підприємства та розвиток міжнародних науково-інноваційних зв’язків.

Література:

1. Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.2011 р. № 3715-VI URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3715-17 (дата звернення: 09.02.2019).

2. Гриньова В.М., Козирєва О.В. Соціально-економічні проблеми інноваційного розвитку підприємств: монографія. Х.: ВД «ІНЖЕК», 2006. С. 192.

3. Яценко В. Активізація інноваційної підприємницької діяльності в Україні. *Збірник наукових праць ЧДТУ.* 2013. № 34(1). С. 5-9.

4. Антонюк Л.Л., Поручник А.М., Савчук В.С. Інновація: теорія, механізм розробки та комерціалізації: монографія. К.: КНЕУ, 2003. 394 с.